

DROTTNINGMARK

Långt bort i fjärran, syns en blåskimrande bergstopp höja sig, över horisonten. Vid närmare betraktelse, är berget det sagospunna Omberg, som fått sitt namn enligt sägnen, av dess regent, drottning Omma - dimmornas drottning. I begynnelsens timma, uppstod det ur förkastelsens sprickor, dån och dimmor, enligt Hälle källor.

När dimslöjsälvorna dansat bort, ifrån Älvarums udde, tagit Bramsens väg till Älvarumskors och hem till Älvarum. Där de sedan tagit plats på Pers sten, tillsammans med spelmannen näcken, då sprider solen, sina strålar ned, genom täta trolska granskogen.

Fin som en drottning, står hon plötsligt i skogen där, hon gör inget människobarn för när, fast hon, en jättekvinna är. Klädd i grönt, dimslöjor och krona bara, det är svårt, att inne i skogen se denna kvinna, hennes mark är lättare, att finna.

Under löv- och barrskogsträd, prunkar drottning Ommas blomstersängar. Hennes blomsterprakt är ljuvlig fågring, när den blommar i färger, som återfinns på konstnärens palett, i neapelgult, zinkvitt eller koboltblått. I slånbarssnåren, vid Sjutrappebergen, hänger bergets älvor, sina pärlvita slöjor till tork, allt under vårens värmande, ultravioletta strålar.

Se! Fåglar, flyger hit och dit, ivriga med bobestyren. Vilar ut kvittrande och sjungande, på grenar och i snår. Deras sång störs av en hackspett, som ivrigt hamrar ut sitt bo, i en torr gammal gran, i Portbola. Drottning Ommas Elva bokar, står i ljuvlig skir grönska, när solens strålar skiner, genom dess trädkronor. Bäckens vatten, porlar ystert rinnande, från Ragelskärr. Och vid svarttjärns vatten, hörs grodors kväk.

Ormen svart, vaktar sitt revir, vid Stora och Lilla klint, väser till, när reviret är hotat. Annars ringlar den fram, i en slingrande tyst gång, gräset vajar lätt åt sidan, under ormens gång. Svarte orms kusin hugge, ligger dåsig ihopringlad i solgasset, på en murken gammal stubbe, efter morgonens arla paddjakt. Biter den, som tar sig in vid Drottningkullen, som är drottning Ommas, privata hägn.

till Björks lycka, hörs ett kvittrande och prasslande. Myror bärande på barr, stretar tappert med sina bördor, hem till stora höga stacken, som de byggt under silvergranens grenar, borta i Tittebergen. Ommas berg, sjuder av liv överallt. Rävns ungar leker ystert, runt sin lya vid Västra väggar, vaksamt lyssnande, på alla ljud.

Högt i skyn över Mullskräerna, sveper höken fram, på sina vingars glidflykt, spejande efter markens möss. Tysta, sitter hennes möss på Bondpallen och på lilla Peters pall, vid Måkbergen. Rå och älgar har spillt, på Ommas fina gröna svarthömatta, när de vandrat fram till Hjortbrunnen. Vätterns vågor kluckar, när de slår på porten, till Oxbåset. Men Ommas oxar finns ej där, för de betar, vid Södra, Västra och Norra Djurledet. Djuren vallas fram på Vallgatan, så de inte faller, i Ragelsbrunn.

När det afton blir på berget, då tar drottning Ommas springare och skvätter, sina droppar uti Storpissan, innan den hämtas av Munken, ifrån Germundsstall. Ritten går sen över berget, ända fram till Sakristian, där Omma sitter av till Predikstolen och njuter av den vackra solnedgången. När solen dalat ned och mörkret fallit över Getryggen, då ser hon Jungfrun ifrån Prästgården, falla ned i Fläskhålet, uti Svartberget.

Då som först hon sitter upp, på sin springare. Och den snabba ritten går, över stock och sten på klövjestigen hemåt, förbi Anaudden, hem till Fornborgen - drottning Ommas borg.

De, som nu till berget kommer, tar sig dit på många sätt. På Hjässatorget de flesta stannar sina fordon, för att sträcka på sina unga eller gamla ben, över Ommas hala, slitna, gråa stenar upp till Hjässan och sen ner igen, till bergets torg. Uppifrån den kala Hjässan, ser de över nejden, såsom jättekvinnan, drottning Omma ser, över sin domän.

Nötta stigar leder nu över berget, som trampats upp av alla människobarn, när de vandrat, till bergets vandrarnhem. Många av dem undrar säkert, hur de når till Rödgavelsgrottan. Förgången är den tid, då båtar blåste när de ankom, till Stocklycke hamn.

Drottning Omma, vaktar än i varje timma, sitt sagospunna berg. Och inte bara, i begynnelsens dimma. Så skygg, hon synes där gå omkring på sin mark, det är några få förunnat, att se henne då. Var hade drottning Omma sitt residens? Om svaret ej kan fås, i kronoparkens naturrum. Då är och förblir, drottning Ommas mark, sagornas berg och blommornas.

För människobarnet, kan ej svara på det. Fast dess barndomsvagga, stod vid foten av Ommas berg. Och har dessutom, sprungit å lekt där mycket, på denna drottnings och jungfruliga mark.